HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

HẮC HÁN, BẠCH TĂNG LÀ AI

Cưu Ma Trí quay đầu lại xem thì sau lưng có một cặp nam nữ đứng đó. Hai người này chính là Mộ Dung Phục cùng Vương Ngọc Yến.

Cưu Ma Trí hỏi:

- Sao lại không nên?

Kiến thức Mộ Dung Phục cũng chẳng kém gì Cưu Ma Trí. Mộ Dung Phục thấy Du Thản Chi cùng Đoàn Dự đang ở trong một tình trạng rất kỳ dị. Tuy y không hiểu nguồn gốc ra sao, nhưng biết rằng nội công hai người cao thâm đến mực hiếm có ở trên đời, nên vì lòng mến tài mà lên tiếng ngăn trở Cưu Ma Trí đang muốn đánh lén. Song khi Cưu Ma Trí hỏi vậy thì chàng cũng chưa biết phải đáp thế nào.

Cưu Ma Trí lại nói:

- Ngày trước tiểu tăng may mắn được cùng Mộ Dung tiên sinh kết bạn, hai ta đã cùng bàn luận đến các môn kiếm pháp trong võ lâm đều xác nhận môn "Lục Mạch Thần Kiếm" tại chùa Thiên Long đúng là đệ nhất kiếm pháp trong thiên hạ. Mộ Dung tiên sinh vẫn ân hận trong tâm vẫn chưa được nhìn thấy kiếm pháp đó. Khi ấy tiểu tăng đã hứa lời lấy kiếm lục về để tiên sinh xem. Mộ Dung tiên sinh tuy đã bước lên tiên cảnh, tiểu tăng cũng không thể quên lời hứa được. Lục Mạch kiếm phổ đã bị hủy rồi, nhưng Đoàn Dự đây đã nhập tâm pho bảo lục đó, gã đã thành một pho kiếm phổ sống, nên tiểu tăng muốn bắt y đem đốt trước mộ phần Mộ Dung tiên sinh để thực hành lời hứa.

Vương Ngọc Yến cũng lên tiếng oanh thỏ thẻ nói:

- Đại sư! Đoàn công tử mới giao du với tại hạ chưa lâu, nhưng rất hợp ý. Tại hạ nghĩ rằng lời hứa ngày trước không nên thực hiện một cách quá đáng như vậy.

Cưu Ma Trí thấy Đoàn Dự đứng ỳ ra không nhúc nhích có thể thò tay ra là bắt được ngay thì khi nào lão chịu bỏ qua cơ hội hạn hữu này.

Lão liền cười ha hả nói:

- Thí chủ coi tiểu tăng là hạng người nào?

Lão vừa nói vừa dơ tay ra chụp lẹ vào vai Đoàn Dự.

Vương Ngọc Yến la lên một tiếng "úi chao" rồi đưa tay lên che mắt không nỡ nhìn cảnh tượng ấy.

Mộ Dung Phục nhảy xô lại quát lên:

- Đại sư hãy dừng tay!

Thân pháp Mộ Dung Phục cực kỳ mau lẹ, chỉ loáng một cái y đã lạng người đến bên Cưu Ma Trí, dơ ngón tay giữa phóng vào huyệt Liêu yêu trên lưng lão.

Giữa lúc ấy Cưu Ma Trí đột nhiên la lên một tiếng quái dị rồi tung mình lên không lộn ra xa.

Ngón tay Mộ Dung Phục điểm hụt vào chỗ không liền rụt về.

Cưu Ma Trí đã lộn ra xa hơn một trượng, sắc mặt lợt lạt, người hơi phát run.

Mộ Dung Phục kinh hoảng không hiểu trong thời gian chớp nhoáng này đã xảy ra chuyện gì liền hỏi:

- Đại sư làm sao vậy?

Cưu Ma Trí khi nào chịu nói rõ...

Thì ra vừa rồi đang lúc Đoàn Dự cùng Du Thản Chi tỉ đấu nội công mà lão động thủ tất nhiên Đoàn Dự không có sức phản kháng và chắc mẩm nắm được chàng dễ như chơi. Ngờ đâu cả Đoàn Dự lẫn Du Thản Chi đã phát huy nội lực đến tột độ. Năm đầu ngón tay Cưu Ma Trí vừa chạm vào bả vai Đoàn Dự khác nào chụp vào hòn than đỏ. Đồng thời một luồng hấp lực cực kỳ mãnh liệt từ người Đoàn Dự hút nội lực Cưu Ma Trí. Cưu Ma Trí sợ quá vội rụt tay về. Nhờ có cơ trí ứng biến mau lẹ lão mới thoát khỏi tai nạn.

Tuy Cưu Ma Trí tung mình đi lẹ là thế mà Chu cáp thần công của Đoàn Dự cũng hút mất một ít nội lực của lão rồi.

Giữa lúc Đoàn Dự cùng Du Thản Chi đang ngang sức thì đột nhiên có trợ lực bên ngoài đưa thêm khiến cho bên chàng nội lực mạnh hơn áp bức Du Thản Chi phải lùi lại. Du Thản Chi vừa lùi bước, lần băng mỏng xung quanh người gã bị vỡ liền, mảnh băng rơi xuống đất nghe xoang xoảng. Nhưng gã chỉ lùi lại nửa bước, rồi dừng được ngay. "Băng tâm dị công" lại tiếp tục phát huy, xung quanh người gã lại đóng một lớp băng mỏng khác mỗi lúc một dày thêm, dần dần dày đến hơn một tấc. ánh dương quang phản chiếu vào lấp loáng.

Nhiệt khí quanh người Đoàn Dự cũng ùn ùn bốc lên như mây mù. Hiện trạng này đã thành một cảnh rất kỳ quan.

Cưu Ma Trí cả kinh vội vận chân khí điều dưỡng, chưa dám mở miệng nói năng. Mộ Dung Phục thấy vậy ngẩn người ra không nói gì nữa.

Vương Ngọc Yến hỏi:

- Biểu ca! Biểu ca có thể lôi hai người này ra được không?

Mộ Dung Phục thở dài đáp:

- Nay ta mới biết võ học không biết đến đâu là bờ bến. Ta e rằng trên đời không có một người nào có khả năng lôi tách họ rời ra được.

Vương Ngọc Yến vội nói:

- Thế thì Đoàn công tử cùng gã xấu xa này...

Mộ Dung Phục lắc đầu ngắt lời:

- Bọn y hiện giờ đứng ngay người ra thế này nhưng rồi công lực cũng có lúc suy kiệt. Khi ấy tự nhiên họ sẽ rời nhau ra.

Trong lòng y rất buồn rầu, nhưng không tiện nói ra rằng khi hai người kiệt lực thì cũng không sống được. Nhưng Vương Ngọc Yến lẽ nào lại không biết. Nàng nghĩ tấm lòng chơn thành của Đoàn Dự đã cứu mình thì khôn xiết nỗi thê lương!

Mộ Dung Phục ngẩn người ra nhìn Đoàn Dự cùng Du Thản Chi, đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Biểu muội! Đời ta quyết không thể luyện võ công được đến mực như hai người này, cuộc tử đấu bữa nay của họ sẽ được truyền tụng ngàn năm trong võ lâm. Còn ta chỉ đứng bên thộn mặt ra mà nhìn thì ngày sau võ lâm sẽ cho mình là người thế nào?

Vương Ngọc Yến chưa kịp trả lời thì Mộ Dung Phục lại cười khanh khách nói tiếp:

- Người sẽ cho mình là con quỉ nhát gan. Vậy ta phải nghĩ cách kéo họ ra, tất cũng được lưu danh muôn thuở.

Vương Ngọc Yến cả kinh vội la lên:

- Biểu ca ơi! Không được đâu!

Nhưng Mộ Dung Phục đã chắp hai tay theo thế đồng tử bái Quan Âm rồi nhảy xổ vào giữa hai người.

Vương Ngọc Yến về kiến thức còn cao minh hơn Mộ Dung Phục. Nàng biết Biểu ca dồn hết khí lực, dù có kéo được hai người ra thì chính y cũng bị hai luồng kình lực một âm một dương của họ hất ngược, có khi làm chết người.

Nàng quá bối rối không nghĩ ra được chủ ý gì bất giác bưng mặt khóc.

Giữa lúc Mộ Dung Phục nhảy vào, thì bất thình lình cùng có hai luồng kình phong chia hai ngả thổi vào mau lẹ vô cùng! Rồi thấy một đại hán áo đen tầm vóc to lớn từ đằng Đông chạy vào. Người này bịt mặt chỉ để hở hai con mắt. Mé Tây cũng có một nhà sư áo trắng nhảy tới. Người này cũng bịt mặt,chỉ để hở đôi mắt.

Một bóng đen một bóng trắng vừa thấp thoáng nhảy xổ đến đã phóng chưởng ra để ngăn cản Mộ Dung Phục, khiến cho y bị hất ngửa về phía sau.

Đại hán áo đen và nhà sư áo trắng hai người hợp nhảy xổ vào, chưởng lực cùng phóng nhập lại thành một luồng để ly khai Du Thản Chi cùng Đoàn Dự ra.

Đoạn hai người mới đến này không dừng lại một giây nào, lại phân ra mỗi người đi về một ngả, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Chưởng lực của hai người mãnh liệt vô cùng! Sau khi đẩy được Đoàn Dự và Du Thản Chi ra rồi, dư lực phát chưởng đó đánh thẳng vào một cây lớn, gẫy ngay khúc giữa đổ xuống ầm ầm.

Đoàn Dự cùng Du Thản Chi đều lùi lại ba bước. Lớp băng bao phủ Du Thản Chi vỡ ra từng mảnh rớt xuống đất. Làn độc khí quanh mình Đoàn Dự cũng hòa thành những giây khói nhỏ tiêu tan đi.

Lúc Du Thản Chi lùi lại phía sau, gã chưa kịp nhìn mặt đại hán áo đen lướt ngang rồi đi về phía Tây. Nhưng gã sực nhớ đến ngày ở Tụ hiền trang đứng nấp sau bức vách để xem cuộc đấu giữa Kiều Phong và quần hùng. Đến lúc Kiều Phong không chống nổi nữa thì y được một đại hán áo đen dùng sợi dây dài cứu thoát, nên hình ảnh đại hán đó đã ăn sâu vào óc gã. Bây giờ gã lại thấy đại hán này chạy như bay, biết đúng là đại hán ngày trước. Còn nhà sư áo trắng vì chạy về phía Đông nên Du Thản Chi không trông rõ.

Cưu Ma Trí cùng Mộ Dung Phục đứng bên này, chỉ trông thấy phía sau lưng nhà sư áo trắng. Sắc mặt Cưu Ma Trí dần dần hồi phục, nhưng lão thấy bóng nhà sư này vẻ mặt lại biến đổi ra chiều kinh hãi vô cùng. Lão quay lại nhìn Mộ Dung Phục nói:

- Vị đại sư nào vừa lướt qua đó?

Mộ Dung Phục lắc đầu đáp:

- Thân pháp y lẹ quá! Tại hạ không thấy rõ.

Cưu Ma Trí lẩm bẩm một mình:

- Hà hà! Đúng là mình mắt mờ, tưởng lầm nhà sư này là ông bạn mình.

Du Thản Chi cùng Đoàn Dự rời nhau ra rồi, gã đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy Mộ Dung Phục cùng Vương Ngọc Yến, mà chẳng thấy A Tử đâu cả.

Du Thản Chi lớn tiếng hỏi:

- A Tử đâu?

Gã toan nhảy xổ vào Đoàn Dự lần nữa, bỗng nghe tiếng A Tử từ đằng xa vọng lại:

- Vương công tử! Ta ở chỗ này!

Du Thản Chi nghe thanh âm này không có vẻ gì buồn rầu thì trong bụng mừng thầm, chân khí gã bỗng tan hết đi như quả bóng xì hơi, ngã ngay xuống đất. Nhưng gã đã được nghe tiếng A Tử thì dù có bị té nặng hơn nữa gã cũng không biết đau. Gã chống tay xuống đất đứng phắt ngay dậy nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy A Tử đang thủng thỉnh đi tới. Vạt áo tía phong phanh trước gió, nét mặt hớn hở tươi cười. Du Thản Chi sướng quá reo lên chạy ra đón nàng. Gã lướt qua Vương Ngọc Yến, tuy Vương Ngọc Yến sắc nước hương trời thiên hạ vô song là thế mà gã cũng không nhìn thấy. Trong con mắt gã dù có Hằng Nga giáng thế cũng không đẹp bằng A Tử của gã. Gã chạy đến trước A Tử thở hồng hộc:

- A Tử! Lúc nãy cô nương đi đâu? Trời ơi! Tại hạ tìm cô nương muốn chết!

A Tử nhõng nhẹo ngửng đầu lên đáp:

- Thế ta chẳng trở về là gì đây? Can chi mà công tử phải nóng nảy?

Du Thản Chi vừa rồi ruột nóng như lửa đốt, bây giờ thấy A Tử hỏi vậy lại cảm thấy mình lo lắng vu vơ. Gã gặp lại A Tử trong lòng vui sướng khôn tả, bao nhiêu điều lo nghĩ tiêu tan đi hết.

A Tử cười hì hì hỏi:

- Công tử đã động thủ với y chưa?

Du Thản Chi ngây người ra nhìn nàng, nàng hỏi mà gã chẳng nghe thấy gì.

A Tử hỏi lại mấy lần, nhưng gã không trả lời lại hỏi đi đằng khác. Gã hỏi:

- Sao lúc nãy cô nương chẳng nói gì đã bỏ đi ngay?

A Tử vênh mặt lên cười đáp:

- Ta đi nghe họ bàn tán về nhân phẩm công tử.

Du Thản Chi giật mình kinh hãi hỏi:

- Cô nương... nghe họ nói gì về tại hạ?

A Tử đáp:

- Lúc ta ở ngoài rừng nghe thấy tiếng Mộ Dung công tử cùng Vương cô nương hai người đi qua. Ta nhớ lại công tử bảo có quen biết Mộ Dung công tử liền kêu y đứng lại để nói chuyện.

Du Thản Chi khác nào như bị gáo nước lạnh dội vào người. Gã than thầm:

- Hỏng bét! Thật là hỏng bét!

Gã run lên, hai đầu gối đập vào nhau cồm cộp.

A Tử lấy làm lạ hỏi:

- Ồ! Công tử làm chi vậy?

Du Thản Chi chưa kịp trả lời thì bất thình lình có một bàn tay để lên vai gã. Gã vội quay đầu lại nhìn thì thấy Mộ Dung Phục đang nhìn gã cười hì hì. Gã giật mình lùi lại một bước.

Mộ Dung Phục cười nói:

- A Tử! Cô nương đến chậm một bước thật là đáng tiếc! Vương công tử vì cô mà nóng nảy quá, đã thi triển thần công tuyệt đỉnh khiến bọn tại hạ được mở rộng tầm mắt.

A Tử sung sướng nói:

- Mộ Dung công tử! Công tử thiệt khéo nói quá!

Mộ Dung Phục nói:

- Không phải tại hạ khéo nói đâu. Bản lãnh Vương công tử thật là kinh thế hãi tục.

A Tử nghe nói nở mày nở mặt. Du Thản Chi cũng đứng ngây người ra, trong dạ bàng hoàng, chẳng biết nên làm thế nào.

Mộ Dung Phục nói xong, vừa lạng người đi vừa nói vọng lại:

- Tại hạ còn có chút việc phải làm ngay, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Nháy mắt đã không thấy tăm tích đâu nữa.

Du Thản Chi ngẩn người ra một lúc rồi hỏi:

- A Tử! Lúc cô nương hỏi y về tại hạ, thì y bảo sao?

A Tử đáp:

- Ban đầu y ngạc nhiên nghĩ chưa ra. Sau Vương cô nương nhắc y, y mới bảo công tử giống y như đúc, có người tưởng lầm công tử với y là anh em ruột.

Du Thản Chi đứng thộn mặt ra. Gã cảm kích Mộ Dung Phục và Vương Ngọc Yến vô cùng. Gã biết rằng hai người đó thấy A Tử đui mù, lại hỏi chuyện về mình một cách thân thiết họ không muốn làm cho nàng đau lòng, mới nói dối như vậy. Như thế chẳng khác gì họ cứu mạng cho mình.

Hồi lâu Du Thản Chi quay đầu nhìn lại thì Đoàn Dự đã bỏ đi rồi. Cưu Ma Trí cũng phóng người đi như bay ra ngoài rừng.

Du Thản Chi vội la gọi:

- Đại sư! Đại sư!

Cưu Ma Trí không ngoảnh đầu lại, thân hình lão như làn gió thoảng lướt ra khỏi rừng hạnh.

Du Thản Chi vội nói:

- Đại sư! Đại sư! Giờ tý đêm nay đại sư còn đến kiếm vãn bối nữa không?

Cưu Ma Trí đáp vọng lại:

- Thiện quả của ngươi chưa được hoàn hảo thì duyên phận của ngươi còn gì với ta nữa?

Du Thản Chi trong lòng xao xuyến vội nói:

- Đại sư đã nhận lời thu vãn bối làm đồ đệ. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Rồi gã thấy A Tử đứng bên sợ tiết lộ câu chuyện kín giữa hai người nên ngừng lại không nói nữa.

Cưu Ma Trí lúc đó đã đi xa gần tới một dặm, thanh âm lão còn vang lại:

- Nếu ngươi tuân lời ta tìm kế giết được gã ác nhân Đoàn Dự thì sau này mới có hy vọng nên đạo thầy trò.

Du Thản Chi cả mừng lớn tiếng đáp:

- Dạ dạ! Đại sư đừng quên nhé!

A Tử hỏi:

- Vương công tử! Võ công công tử đã quán thế, đến lão Đinh Xuân Thu còn phải hoảng sợ mà sao lại tôn sùng lão Đại Luân Minh Vương này như vậy? Chẳng hóa ra tự hạ mình thái quá ư?

Du Thản Chi thấy giọng nàng nói lạnh nhạt ra chiều thất vọng và bất mãn, rõ ràng có ý hoài nghi. Gã vội đáp:

- Cái đó... Cô nương không biết được. Tại hạ giả vờ thờ y làm sư phụ, là có một thâm ý khác.

A Tử lại tươi cười nói:

- À ra thế đấy! Công tử bảo thờ lão làm thầy chính là đánh lừa lão phải không?

Du Thản Chi mừng quá nhận ngay ý của A Tử:

- Đúng thế! Có lý đâu Vương Tinh Thiên này là chưởng môn phái Cực Lạc, địa vị cao cả là thế mà còn đi thờ ai làm thầy nữa ? Nói về võ công thì lão Cưu Ma Trí kia... ý gã muốn nói Cưu Ma Trí không phải là tay đối thủ của mình, nhưng vốn tính thiệt thà, nói ra không khỏi ngượng miệng, nên gã ngần ngừ không dám nói hết câu.

A Tử lại cười hì hì nói:

- Vương công tử! Mộ Dung công tử đã là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm mà còn khâm phục công tử như vậy thì dĩ nhiên lão Cưu Ma Trí đối thủ làm sao được với công tử? Công tử giả vờ thờ lão làm thấy cà có dụng ý gì thế?

Du Thản Chi bản chất tầm thường, không có tài ứng biến, bị A Tử hỏi vậy, gã ấp úng nói:

- Cái đó... cái đó...

A Tử bĩu môi ra vẻ hờn dỗi nói:

- Công tử đã không muốn cho ta hay thì thôi! Phải mà! Ta chẳng đáng được nghe những việc bí mật trọng đại trong võ lâm!

Du Thản Chi thấy A Tử giận dỗi, sợ quá liền đáp:

- Vụ đó không có gì là bí mật trọng đại. Cô nương đã muốn biết thì tại hạ nói cho nghe!

Gã cố nghĩ cách để chống chế, mà không sao nghĩ ra được, chỉ ấp úng hoài.

A Tử thấy gã úp mở không chịu nói thì tưởng gã không chịu thố lộ cho mình nghe. Tính ương ngạnh lại nổi lên, nàng hất tay Du Thản Chi ra rồi xăm xăm bỏ đi.

Du Thản Chi vội nói:

- A Tử! A Tử! Cô nương đừng giận nữa, để tôi nói cho cô nương nghe.

A Tử làm mặt giận nói:

- Ta không muốn nghe nữa!

Chưa dứt lời, chân nàng vấp ngã lăn xuống đất. Tuy hai mắt đui mù, nhưng võ công chưa mất. A Tử chống tay xuống đất lẹ làng đứng dậy.

Du Thản Chi la lên:

- A Tử cô nương ngã đấy ư?

A Tử vùng vằng đáp:

- Té chết càng hay để khỏi bị kẻ khác khinh nhờn.

Du Thản Chi nghĩ thầm:

- Ta có khinh nhờn nàng bao giờ đâu?

Nhưng gã nhớ lại lúc cùng ở với A Tử bị nàng khinh rẻ lấn áp, cực kỳ nhục nhã. Ngày nay gã được nàng ngỏ lời oán hận, trách mình khinh miệt nàng. Gã cảm thấy như vậy là được nàng sủng ái lắm.

A Tử đứng lên rồi, cúi xuống sờ xem mình đã vấp phải cái gì, thì ra là một thân cây lớn chắn ngang đường. Nàng sờ thấy vết cây gẫy nhẵn như búa chém. Nhưng khắp thiên hạ quyết không có lưỡi búa nào lớn như vậy được, mà dù có lưỡi búa như vậy thì không ai mang nổi chặt một nhát cho thân cây lớn đứt tầy làm hai đoạn được. Nàng trầm ngâm một lát rồi nghĩ ra ngay, nên cất giọng run run hỏi:

- Vương công tử! Vừa rồi công tử đấu võ với gã kia đã đánh gẫy cây này phải không? Du Thản Chi vốn là người khiêm nhường nhưng trước mặt A Tử gã lại chỉ sợ lộ chuyện mình vốn là thằng hề đầu sắt không đáng nửa đồng, nên gã muốn nhận ngay đó là kỳ công của mình.

Nhưng vừa rồi gã thấy hán tử áo đen cùng nhà sư áo trắng chỉ trong chớp mắt đã đẩy được mình cùng Đoàn Dự ra. Dư lực của hai người này còn đánh gãy được cây lớn ấy làm hai. Thần lực của họ chẳng kém gì sấm sét. Do đó tâm ý gã thì muốn khoe tài trước mặt A Tử, nhưng lại cảm thấy mình không thể mặt dày như vậy được. Gã ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

A Tử tủm tỉm cười nói:

- Vương công tử! Ta thấy công tử điều gì cũng hay, chỉ có một điều không tốt thôi.

Du Thản Chi vội hỏi:

- Chỗ nào không tốt?

A Tử đáp:

- Công tử quá khiêm nhượng. Tuy bản lãnh mình quán thế mà vẫn không chịu thừa nhận. Quả nhiên người có chân tài không lộ bản tướng. Những tay cao thủ trên thế gian thường không chịu cho người khác biết gốc tích mình. Những cái chẳng có gì đáng chê trách. Có điều công tử đối với ta chẳng chi đối với người thường sao lại cứ cố dấu diếm ta?

Du Thản Chi trái tim đập loạn lên, vội vàng đáp ngay:

- Bao giờ tại hạ đối với cô nương cũng khác hẳn người thường. Cô nươngmuốn sao tại hạ đều làm theo như vậy. A Tử! Ngay từ lần đầu tiên được thấy mặt cô nương, tại hạ đã đối với cô nương như vậy ngay.

A Tử khẽ thở dài nói:

- Đáng tiếc là ta không được nhìn thấy tướng mạo công tử. Suốt đời ta sống trên thế gian này, không bao giờ ta được thấy rõ mặt công tử!

Vẻ mặt nàng vô cùng thảm đạm. Nhưng chỉ qua một lúc, nàng lại tủm tỉm cười ngay được và nói tiếp:

- Mộ Dung công tử vừa bảo người ngoài tường tướng mạo y và công tử giống nhau như hệt khiến người ta tưởng lầm là hai anh em ruột. Nhưng y còn thẹn là vẫn không bằng công tử...

Nói đến đây A Tử ngừng lại, nét mặt nàng mơ màng rồi tươi sáng hẳn lên với giọng hân hoan:

- Y bảo về vẻ người, về nhân phẩm, và về võ công món gì y cũng thua công tử. Thế mà ta là một thiếu nữ đui mù sao lại được công tử luyến ái đến như vậy?

Du Thản Chi cảm kích quá chừng. Đột nhiên y quỳ hai gối xuống đất run run nói:

- Cô nương! Cô nương đừng nói vậy! Vương Tinh Thiên này chỉ mong sớm tối được kề cận cô nương, dù có phải thân trâu ngựa cũng rất vui lòng!

A Tử không trông thấy gã quì dưới đất, nhưng nghe giọng nói biết rằng gã rất khích động và chân thành thì xiết nỗi vui mừng. Nàng nói:

- Vương công tử! Công tử đối với ta hết lòng như vậy chắc là có duyên nợ chi đây? Ta cũng mong luôn luôn được ở gần công tử, vĩnh viễn không phải xa cách nhau nữa, để cùng nhau tận hưởng những ngày vui sướng. Nhưng... ta chỉ e sau này công tử biết có giữ được mối tình tha thiết như ngày nay nữa không?

Du Thản Chi lớn tiếng nói:

- Tại hạ thề có đất trời nếu ngày sau ra dạ phũ phàng đối với A Tử cô nương sẽ bị Hoàng Thiên trừng phạt không ngóc đầu lên được!

A Tử cười hì hì hỏi:

- Chắc bây giờ công tử vui sướng lắm đấy nhỉ?

Du Thản Chi đứng ngay dậy reo lên:

- Tại hạ sung sướng vô cùng! Sung sướng chẳng khác gì thần tiên.

A Tử ngẩng đầu lên Trời, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Vương công tử! Công tử lừa gạt Đại Luân Minh Vương, giả vờ thờ lão làm thầy là có ý gì? Phải chăng võ công lão có chỗ khả thủ, công tử định lừa lão truyền thụ cho những món đó rồi sẽ giết lão đi phải không? Ha ha! Như thế mà hay! Ta đoán như vậy chẳng biết có trúng không? Có điều Cưu Ma Trí là người giảo quyệt vô cùng, khó lòng lừa y vào tròng được đó!

Du Thản Chi ngấm ngầm kinh hãi, gã thầm nghĩ:

- Sao cô này tâm địa lại độc ác đến thế?

Nhưng A Tử nói vậy khác nào đã giải vây cho gã. Gã đang nao núng lo nghĩ không tìm ra được chuyện gì để giải thích với nàng về việc ấy. Bây giờ gã nghe nàng nói vậy, liền ậm ừ thuận gió theo chiều, nhận ngay cho xuôi chuyện.

A Tử nói:

- Vương công tử! Cưu Ma Trí biết nhiều hiểu rộng, nhưng võ công bao la của công tử lão chưa biết đâu. Ta chắc rằng lão chẳng chịu thực tình đem những tuyệt kỹ của lão truyền thụ cho công tử. Nếu công tử muốn gạt lão để học lấy võ công thì chỉ có một cách...

Du Thản Chi hỏi:

- Cách gì?

A Tử đáp:

- Công tử ước hẹn với lão truyền thụ võ công cho nhau để hai bên cùng có lợi thì lão mới chịu đem những thủ đoạn tuyệt diệu ra dạy mình. Công tử cũng đem công phu của mình dạy lão, nhưng đừng dấu diếm gì mới được. Mắt lão tinh lắm, công tử chỉ dấu diếm một chút là lão biết ngay.

Du Thản Chi hỏi:

- Tại hạ cũng đem võ công của mình truyền thụ cho lão ư?

Gã nghĩ thầm:

- Mình có võ công cóc gì để dạy lão đâu? Đừng nói dạy một vị cao tăng như Cưu Ma Trí, mà chỉ dạy một tên võ sư tầm thường cũng không nổi.

Du Thản Chi còn đang ngẫm nghĩ thì A Tử tủm tỉm cười nói:

- Phải rồi! Công tử cần dạy lão thực sự, nếu không thế thì đổi lấy tuyệt nghệ chân thực của lão thế nào được? Có điều công tử nên giữ lại một vài chiêu khẩn yếu. Có thế thì lão mới không hạ thủ trước để giết công tử được.

Du Thản Chi cả kinh hỏi:

- Sao? Lão sẽ hạ thủ trước để giết tại hạ ư?

A Tử mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Nếu lão không hạ thủ trước thì lão sợ bị công tử hạ thủ trước để tranh thắng. Vương công tử! Theo ý ta liệu trước thì công tử đừng nên mưu đồ học cho đến hết võ công của lão mà chỉ học đến chín phần mười mà thôi. Công tử phải động thủ trước đi để đánh chết lão. Nếu thiếu một phần mười cái hay của lão, công tử chưa học được hết cũng chẳng hề chi. Điều cốt yếu là phải giết được lão. Có phải thế không?

© HQD

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

DU THẢN CHI NHẬN LỜI DẠY VÕ

Du Thản Chi cảm thấy xương sống ớn lạnh từng cơn. Gã đã biết tính tình A Tử rất tàn nhẫn. Nàng chỉ cốt sao cho mình nàng thỏa thích còn ai chết mặc ai.

Gã nhớ lại chính gã đã chịu bao nhiêu nỗi đau khổ vì nàng nhưng không ngờ nàng lại tính kế giúp người ngoài một cách tinh vi như vậy. Đó không phải là cái tính kiêu căng của người tuổi trẻ mà tâm địa hiểm sâu độc ác.

Du Thản Chi vì quá si tình với A Tử nên bất luận nàng nói gì gã cũng nhận định là lời nàng rất hợp lý.

Gã lẩm bẩm:

- Chỗ nào A Tử cũng lo tính rất chu đáo cho mình. Nếu mình không hạ thủ trước đánh chết lão Cưu Ma Trí thì thằng cha đó cũng chẳng tha mình mà không ra tay hạ sát mình.